

Ordføreren (Schlegel): Udvalget indstiller i det Hele Lovforslaget til Vedtagelse. Det Vædringsforslag, som Udvalget har fillst, gaar ud paa, at den, der har været underkastet Baretægtsfængsel, skal, naar han vil særlig forfølge Sagen, anlægge denne som privat Politisag i Stedet for, at den efter Lovforslaget skulle behandles efter Reglerne for mindre Gældssager. Efter den Forhandling, der har været ført i Udvalget, og som er gjengivet i Betænkningen, har man ment, at Reglerne for private Politisagers Behandling vare helbigere og bedre egnede sig til at tages til Følge end Reglerne for mindre Gældssagers Behandling. Der er bl. N. den Forskjel, at medens Forslaget gif ud paa, at den Vedkommende skulde kunne faae Sagen behandlet uden Forligsprøve og uden Erlæggelse af Retsgebyr, er der ikke optagen nogen saadan Bestemmelse her i Vædringsforslaget, fordi selve Forligsprøven i disse Sager ikke har Betydning, og i Politisager ere Gebyrerne forholdsvis ubetydelige. Det, der har bevæget Udvalget til ikke at fritage den Paagjældende for disse Gebyrer, er, at man frygtede for, at den, der har været underkastet Fængsel, lettelig skulde misbruge den Ret, Lovforslaget giver ham, i mange Tilfælde, hvor han ikke kunde have den allerstærreste Grund til at vente at faae Erstatning, ved dog at forsøge paa, om det ikke skulde kunne lykkes ham at faae en saadan og derved bebyrde ikke blot Dommer og Skriver med ufornøden Meilighed, men ogsaa Vidner, som han kan indkalde i saa stort Maal som muligt, naar det ikke kostede ham det mindste Gebyr. Dette har foranlediget, at ogsaa jeg, som har indbragt Lovforslaget, er gaaet ind paa Vædringsforslaget, fordi jeg synes, det var begrundet. — Det ærede Mændretal vil nok selv motivere sin Stilling; han foretrækker det oprindelige Forslag. Jeg har fremhævet Forskjellen. Det oprindelige Forslag gaar ud paa, at Paagjældende kan faae Sagen ført uden nogen som helst Udgift, haade ført Vidner og i det Hele taget faae Sagen ført for Retten, men de andre Herrer i Udvalget have ment, og jeg har for mit Vedkommende tiltraadt denne Mening, at det kunde medføre Misbrug. Vi have foreslaaet den Rettelse, at forsaavidt der har været noget beskrevet i Sagen, saa skulle Dommerne staafe det tilveie og foranledige det fremlagt. I Reglen ville Udskrifter af saadanne Forhør være til Stede, de ville være indsendte til Amtet, og de ville kunne rekvireres derfra uden særlig Vanskelighed. Hvis den Forurettede, Enhver, der har været arresteret, kunde forlange saadanne Udskrifter

uden Væderlag, har man næret Frygt for — og det vistnok med Ret — at en overordentlig stor Byrde vilde blive lagt over paa Retsbetjentene, ved at de skulde give Udskrifter uden Væderlag af de undertiden overordentlig vidtløftige Forhør. Dette har man altsaa ment at kunne undgaa ved denne Bestemmelse, men i de allerfleste Tilfælde vil altsaa den, som har været arresteret, kunne faae Udskrift af det Passerede uden nogen Udgift.

N. Hansen: Som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, er der ikke fra nogen Side fremkommet principielle Indvendinger imod dette Lovforslag, men naar man er enig om, at den, som uforskyldt har været underkastet Baretægtsfængsel, bør have Erstatning for de Lidelser og det Tab, der derved tilspies ham, forekommer det mig, at man ogsaa maa lægge saa faa Hindringer i Veien og lette Afgangens saa meget som muligt for at den Paagjældende kan komme til sin Ret. I denne Retning forekommer det nu mig, at de af Flertallet stillede Vædringsforslag til de forskjellige Paragrafer ikke gaar, og der udtales jo heller ikke noget Saadant i selve Betænkningen. Der anføres jo kun, at det, som er foreslaaet, ikke menes at hindre den Forurettede i at forfølge sin Sag, men at det derimod, som ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører, skulde være et Værn imod, at der anlægges aldeles ugrundede Sager og en hel Del Folk forulempes til ingen Nytte ved at give Møde som Vidner. Denne Frygt tror jeg er ubegrundet, naar man tager Hensyn til den strænge Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 1. Efter denne Paragraf skal Vedkommende have godtgjort, at han ikke har begaaet den ham paasigtede Gjerning, eller den mod ham reiste Mistanke maa være ganske fjærnet. Jeg mener nu, at det vistnok vil være ham vanskeligt at bevise sin Ufkyld saaledes, at Mistanken kan blive ganske fjærnet, selv om han virkelig er ufkyldig, og uden at være vis paa dette tror jeg ikke, at der er nogen, der vil gjøre Forsøg paa at anlægge Sag til Erstatning. I det Mindste tror jeg, at det vil blive meget faa Tilfælde, der vilde forekomme af dette Slags. — Med Hensyn til Vædringsforslaget til § 1 skal jeg ikke komme ind paa den mulige Forskjel, der kan være imellem „Ret til“ eller „Kraav paa“ Erstatning. Men naar Ordet „passende“ udgaar, synes jeg der bliver et stort Spillerum imellem Tabet og Erstatningen, i alt Fald vil den, som vil anlægge Sag til Erstatning for uforskyldt Baretægtsfængsel ikke kunne